

Rapport

Datum: 11 februari 2005
Rapportnummer: 2005/038

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het regionale politiekorps Zeeland niet is opgetreden tegen haar buurman, die sinds 2003 zijn auto voor de in- en uitrit van verzoeksters woning zet.

Beoordeling

In 1971 hebben verzoekster en haar echtgenoot (hierna te noemen; familie X) samen met hun twee burens de sloot voor hun woningen gedempt en een uitrit voor de woningen aangelegd. De kosten daarvan zijn betaald door de bewoners van de drie woningen.

Sinds begin 2003 plaatsten de burens van de familie X - die hun zoon en schoondochter zijn - hun auto voor de woning van de familie X. Ondanks verzoeken om de auto elders te parkeren, bleven de burens hun auto voor de woning van de familie X parkeren. Na contact te hebben gehad met de wijkagent, kwam deze ter plaatse en vertelde hij de familie X dat het een openbare weg betreft, waarvan een ieder gebruik mag maken, zodat een ieder zijn auto voor de woning van de familie X mag parkeren. De familie X kon echter niet begrijpen dat iedereen gebruik mag maken van een weg die zij zelf heeft aangelegd en betaald.

De familie X heeft haar burens bij aangetekende brief verboden gebruik te maken van de parkeergelegenheid voor haar woning, hetgeen resulteerde in bedreigingen en verbaal geweld.

Bij brief van 18 augustus 2003 verzocht de heer X de politie te Z onder meer om een proces-verbaal tegen de burens op te maken, dan wel hun te verbieden hun auto voor de woning te parkeren.

In zijn brief van 29 augustus 2003 aan het College van burgemeester en wethouders (hierna te noemen; het College van B&W) van de gemeente Z maakte de heer X bezwaar tegen het optreden van de politie te Z. Volgens X heeft de wijkagent het probleem nog groter gemaakt dan het al was, door te verklaren dat de aangelegde uitrit een openbare weg is.

X verzocht de gemeente Z om een schadeloosstelling voor de gemaakte kosten.

Het College van B&W deelde verzoekster (haar echtgenoot was inmiddels overleden) bij brief van 23 oktober 2003 mee dat de oprit en het gedeelte voor de drie woningen sinds jaar en dag voor een ieder toegankelijk zijn, waardoor bedoeld weggedeelte een openbaar karakter heeft.

Vervolgens heeft verzoekster een oprit in haar tuin aangelegd, zodat haar burens de in- en uitrit versperren wanneer zij hun auto voor haar woning parkeren. Volgens verzoekster blijft de politie weigeren op te treden jegens haar burens, die zich schuldig maken aan het

versperren van een in- en uitrit.

Op 11 november 2003 ontving de Nationale ombudsman een klacht van verzoekster over de politie te Z, welke brief was geschreven door haar zoon Y, die optrad als verzoeksters woordvoerder. De Nationale ombudsman nam de klacht op dat moment nog niet in onderzoek, omdat verzoekster haar klacht nog niet aan het regionale politiekorps Zeeland had voorgelegd. Bij brief van 30 december 2003 stuurde de Nationale ombudsman verzoeksters klacht door aan de politie.

Bij brief van 12 juni 2004 berichtte verzoekster de Nationale ombudsman dat haar klacht nog immer niet was afgehandeld door de politie.

Vervolgens heeft verzoekster het oordeel van de korpsbeheerder ontvangen. De korpsbeheerder verwees verzoekster in zijn brief van 1 juli 2004 naar het advies van de klachtencommissie en achtte de klacht ongegrond.

De klachtencommissie had gesteld dat het de politieambtenaar was gebleken dat de strook grond, waarop werd geparkeerd, eigendom is van het waterschap, hetgeen wordt bevestigd door de kadastrale kaart en gegevens van het kadaster. De strook grond maakt deel uit van de openbare weg, zodat parkeren daar is toegestaan, aldus de klachtencommissie. Volgens de klachtencommissie kon en mocht de politie niet optreden tegen de eigenaren van de geparkeerde auto's. Voorts was het de klachtencommissie gebleken dat het feitelijk om een ruzie tussen familieleden gaat, waaraan de politie voldoende aandacht had besteed.

I. Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie niet is opgetreden tegen haar buurman, die sinds mei 2003 zijn auto voor de in- en uitrit van haar woning zet.

2. In zijn brief van 30 augustus 2004 heeft de korpsbeheerder gesteld dat de politie een aantal malen naar aanleiding van een melding van verzoekster ter plaatse is geweest, waarbij de politie zoveel mogelijk bemiddelend is opgetreden.

De politie heeft geen proces-verbaal opgemaakt wegens het parkeren voor een in- en uitrit, omdat de weg voor de drie woningen een openbare weg is en er formeel geen in- en uitritten zijn. Er was geen sprake van een overtreding, waarvoor geverbaliseerd kon worden, aldus de korpsbeheerder.

Verder heeft de korpsbeheerder nog opgemerkt dat de politie veel tijd heeft geïnvesteerd in het tot elkaar brengen van partijen. De politie heeft partijen er herhaaldelijk op gewezen dat het een civiele kwestie betreft, die slechts kan worden opgelost indien partijen bereid zijn bemiddeling te aanvaarden. Van die bereidheid is niet gebleken, aldus de korpsbeheerder.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder heeft verzoekster bij brief van 28 september 2004 onder meer gesteld dat een openbare weg een weg is die door de overheid op eigen grond wordt aangelegd en wordt onderhouden, en dat hiervan geen sprake is.

4. Nadat de Nationale ombudsman het Waterschap Zeeuwse Eilanden om informatie had verzocht, deelde het Waterschap bij brief van 16 november 2004 mee dat er, toen destijds toestemming is verleend voor het dempen van de sloot, tussen de verschillende partijen geen afspraken zijn gemaakt over de weg.

Voorts liet het waterschap weten dat de weg binnen de bebouwde kom van de gemeente Z is gelegen. De gemeente beheert de weg en is daarmee bevoegd te beslissen over de openbaarheid van de weg. Het waterschap heeft, als eigenaar van een gedeelte van de weg, geen beperkingen opgelegd met betrekking tot de toegankelijkheid van de weg.

5. Betrokken ambtenaar H. heeft op 29 november 2004 onder meer verklaard dat hij tegen verzoekster en haar familie heeft gezegd dat een ieder zijn auto voor verzoeksters woning mag parkeren, omdat het een openbare weg is. Vervolgens heeft verzoekster de paaltjes, die op de grens tussen de voortuin en de openbare weg stonden, weggehaald en stoeptegels in haar voortuin laten aanleggen. Hierdoor zou er sprake zijn van een in- en uitrit, welke echter geen formele in- en uitrit is, aldus H. Volgens H. is er dus geen sprake van het parkeren voor een in- en uitrit wanneer er een auto voor verzoeksters woning staat.

Voorts heeft H. verklaard dat verzoekster tachtig jaar oud is en geen auto heeft. Volgens H. gaat het er helemaal niet om dat zij haar auto niet voor haar woning kan parkeren, maar gaat het om haar zoon Y, die problemen heeft met zijn broer die naast verzoekster woont. Volgens H. bestaat er onmin binnen de familie, hetgeen over de rug van de politie, en over de rug van H., wordt uitgevochten. H. denkt dat Y achter de klachten van verzoekster zit.

Tenslotte heeft H. nog verklaard dat hij de betrokkenen heeft voorgesteld om met elkaar te gaan praten, maar dat ze dat niet willen. H. zou graag proberen te bemiddelen ten aanzien van deze familieruzie.

6. In reactie op de verklaring van H. deelde verzoekster bij brief van 21 december 2004 mee dat er valse verwijten richting haar en haar zoon Y werden gemaakt.

7. In een telefoongesprek met verzoeksters zoon Y (die als verzoeksters woordvoerder optreedt) heeft een onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman gevraagd of bemiddeling in deze kwestie mogelijk zou zijn. Y liet weten dat zijn moeder niet meer wil praten met de zoon die naast haar woont.

Volgens Y hebben ook zijn andere broers en zussen problemen met hun broer, die naast verzoekster woont.

De onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman vroeg nogmaals of er geen enkele opening tot bemiddeling was, omdat een rapport met een oordeel van de Nationale ombudsman het eigenlijke probleem - de ruzie binnen de familie - waarschijnlijk niet zou oplossen. Y beaamde dat het eigenlijke probleem niet zou worden opgelost met een rapport van de Nationale ombudsman en dat er ook nog andere zaken dan de parkeerkwestie spelen. Maar volgens Y was bemiddeling niet mogelijk.

II. Beoordeling

8.1 Allereerst overweegt de Nationale ombudsman dat de weg waaraan verzoeksters woning gelegen is, een openbare weg betreft. Ingevolge de Wegenwet (zie Achtergrond onder 1.) is een weg die gedurende een periode van dertig jaar voor een ieder toegankelijk is geweest, een openbare weg. Het College van B&W heeft bij brief van 23 oktober 2003 gesteld dat de weg sinds jaar en dag voor een ieder toegankelijk is. Verzoekster heeft dit niet weersproken. Aangezien de weg ruim dertig jaar geleden is aangelegd, is hiermee de openbaarheid van de weg komen vast te staan.

8.2 De Nationale ombudsman deelt niet het standpunt van de korpsbeheerder dat er voor verzoeksters woning geen sprake is van een in- en uitrit. Alhoewel verzoekster de in- en uitrit zelf heeft laten aanleggen, kan niet gesteld worden dat er dan geen sprake is van een uitrit in de zin van artikel 24 RVV (Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990). Aan een in- en uitrit zijn immers geen eisen gesteld.

Dit betekent dat wanneer verzoeksters burens hun auto voor verzoeksters woning parkeren, zij zich schuldig maken aan het versperren van een in- en uitrit, hetgeen een strafbaar feit oplevert (zie Achtergrond onder 2.1. en 2.2).

9.1 Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep dienen te handelen. Dit betekent dat bij constatering van overtreding van wet- en regelgeving in beginsel repressief moet worden opgetreden.

9.2 Gelet op de aard van de klacht en de afgelegde verklaringen, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat hier sprake is van een burens- c.q. familieruzie.

Voorop dient te worden gesteld dat het accent van politieoptreden in geval van conflicten als de onderhavige zoveel mogelijk dient te liggen op preventie en hulpverlening. Daardoor kan wellicht in een vroeg stadium erger worden voorkomen.

Indien het conflict na en ondanks herhaalde bemiddelingspogingen echter toch escaleert en er sprake is van overtreding van de Wegenverkeerswet, dan behoort het ook tot de taak van de politie om naar aanleiding van een door één van de bij het conflict betrokken partijen gedane melding repressief op te treden.

9.3 Uit de verklaring van H. is gebleken dat de politie in eerste instantie heeft geprobeerd om te bemiddelen in de burens- c.q. familiekwestie, maar dat de betrokkenen niet met elkaar willen praten.

Aangezien er sprake is van het versperren van een in- en uitrit, wanneer verzoeksters burens hun auto voor haar woning parkeren, betekent dit dat wanneer de politie constateert dat de auto daar geparkeerd staat, zij daartegen in beginsel dient op te treden.

De Nationale ombudsman is echter van mening dat in dit bijzondere geval niet van de politie kon worden geëist dat zij tegen verzoeksters burens optreedt, nu het een familiekwestie betreft, verzoekster zelf niet over een auto beschikt én verzoekster niet mee wil werken aan enige poging om door bemiddeling tot een oplossing van het probleem te komen. De Nationale ombudsman is van mening dat niet alleen de burger verwachtingen van de politie mag hebben, maar dat ook van de burger mag worden verwacht dat hij of zij zelf een bijdrage levert aan een oplossing van het probleem. Nu dat niet is gebeurd, oordeelt de Nationale ombudsman dat het niet onjuist is dat de politie niet is opgetreden jegens verzoeksters burens. De politie heeft niet in strijd met het vereiste van professionaliteit gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zeeland, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 11 november 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw X te W., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zeeland. Aangezien de klacht nog niet was voorgelegd aan de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland, nam de Nationale ombudsman de klacht op dat moment nog niet in onderzoek.

Naar aanleiding van verzoeksters tweede brief werd op 20 juli 2004 naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland (de burgemeester van Middelburg), een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Middelburg over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid

gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Verder is een betrokken ambtenaar nadere vragen gesteld.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschriften van 11 november 2003, 12 juni 2004, en 19 juli 2004, met bijlagen over de interne klachtprocedure bij het regionale politiekorps Zeeland.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 20 juli 2004.

Standpunt van de korpsbeheerder van 30 augustus 2004, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten en processen-verbaal.

Reacties van verzoekster van 28 september en 1 oktober 2004.

Informatie van het Waterschap Zeeuwse Eilanden van 16 november 2004.

Verklaring van betrokken ambtenaar H. van 29 november 2004.

Reactie van verzoekster van 21 december 2004.

Informatie van verzoeksters zoon Y van 27 december 2004.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wegenwet

Artikel 4:

"1. Een weg is openbaar:

I. wanneer hij, na het tijdstip van dertig jaren vóór het in werking treden van deze wet, gedurende dertig achtereenvolgende jaren voor een ieder toegankelijk is geweest;

II. wanneer hij, na het tijdstip van tien jaren vóór het in werking treden van deze wet, gedurende tien achtereenvolgende jaren voor een ieder toegankelijk is geweest en tevens gedurende dien tijd is onderhouden door het Rijk, eene provincie, eene gemeente of een waterschap;

III. wanneer de rechthebbende daaraan de bestemming van openbaren weg heeft gegeven.

2. Het onder I en II bepaalde lijdt uitzondering wanneer, loopende den termijn van dertig of van tien jaren, gedurende een tijdvak van ten minste een jaar duidelijk ter plaatse is kenbaar gemaakt, dat de weg slechts ter bede voor een ieder toegankelijk is.

3. Dit kenbaar maken kan geschieden door het stellen van opschriften als: eigen weg, particuliere weg, private weg en soortgelijke, of door andere kenteekenen."

2.1 Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990)

Artikel 24, eerste lid:

"De bestuurder mag zijn voertuig niet parkeren:

a. bij een kruispunt op een afstand van minder dan vijf meter daarvan;

b. voor een inrit of een uitrit;

c. buiten de bebouwde kom op de rijbaan van een voorrangsweg;

d. op een parkeergelegenheid."

2.2. Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990)

Artikel 92:

"1. Overtreding van de artikelen 3 tot en met 12, 14 tot en met 27, 31 tot en met 43, 45, 46, 49 tot en met 61a, 62, met uitzondering van verkeersbord C22 van bijlage 1, 68, zesde lid, 74, tweede lid, 82, 83 en 86b is een strafbaar feit.

2. Bij de veroordeling van de bestuurder van een motorvoertuig, een bromfietser of een snorfietser wegens een overtreding als bedoeld in het eerste lid kan hem de bevoegdheid

om motorvoertuigen, bromfietsen en snorfietsen te besturen voor ten hoogste twee jaren worden ontzegd."